

14. søndag, år B

I dag hørte vi hva Gud sa til profeten Esekiel, «Menneske, jeg sender deg til israelittene, dette opprørske folk som har reist seg imot meg. Både de og deres fedre har vært troløse mot meg helt til denne dag. Til disse mennesker med freidig mine og harde hjerter sender jeg deg, og du skal si til dem: Så sier Herren Gud. Og enten de vil høre eller ikke – for de er en trassig ætt – så skal de skjønne at en profet har vært midt iblant dem». Når et ektepar har fått et barn, blir hele familien glad. Alle elsker barna. Man sier at barna ser ut som engler. Alle kysser barna og det hjelper til å knytte våre relasjoner med hverandre. Når barna blir voksne og ikke har respekt for sine foreldre, kan alle forstå at foreldre ikke er så glade. De gråter noen ganger i det skjulte, og de får noen søvnløse netter. Av og til sier noen foreldre til meg at det har problemer med sine barn fordi de er opptatt med mobiltelefon eller sitter for mye foran PC-en. Gud sier i dag at han ikke er fornøyd med sine barn, fordi de snur ryggen til ham. Gud savner sine barn. Vi kaller Gud, Fader vår, men hvordan viser vi ham at vi alltid er hans trofaste barn? Vi trenger å svare dette spørsmål.

Mange ganger gir man opp sin tro hvis noen ting ikke går som man tenker. I dagens andre lesning hørte vi om mange typer av forfølgelser som den hellige Paulus gjennomgikk på grunn av Jesus. Han sa, «roser jeg meg også aller helst av min avmakt, for at Kristi kraft kan utfolde seg over meg. Ja, derfor er jeg glad over min maktesløshet – over mishandlingen, over nøden og forfølgelsene og alle de trengsler jeg gjennomgår for Kristi skyld; for hver gang jeg står maktesløs, da er jeg nettopp sterk!» La den hellige Paulus, som har festdag sammen med den hellige Peter den 29. juni, be for oss i disse vanskelige dager at vi kan være sterke i vår tro med Guds nåde.

Mange savner å reise til sitt hjemland disse dager og treffe sin familie og venner. I evangeliet hørte vi at Jesus ble avvist i hans hjemmested av hans folk. Det kunne være hjerteskjærende for ham. Så sier Jesus, «Det er bare i sitt hjem – i sin hjembygd og sin egen slekt – at en profet blir ringeaktet slik». Mange er opptatt med sitt liv og har glemt at vårt liv er en gave fra Gud og at alle mennesker er pilgrimer her i verden. Mange av oss har glemt at vårt hjem er i himmelen. Verdt å huske Jesu ord før han ble tatt opp til himmelen, «I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, hadde jeg da sagt dere at jeg går og vil gjøre i stand et sted for dere? Og når jeg har gått og gjort i stand et sted for dere, vil jeg komme tilbake og ta dere til meg, så dere skal være der jeg er» (Joh 14,2-3).

Derfor kan vi ikke behandle kirken som en offentlig institusjon, fordi kirken har en misjon til å bli vårt hjem og det ser vi helt fra begynnelsen av vårt liv. I kirken fikk vi et navn gjennom dåpen, og vi tror at dette navn ble registret til evighet. I kirken får vi den åndelig mat til vår sjel og det savner mange million troende i verden. Der vi blir igjen født gjennom skriftemål, i kirken i forskjellige land ber man for hverandre til den samme Gud Far på forskjellige språk. Det er et bedehus. Sist, men ikke minst, det er også i kirken hvor vi skal si farvel til verden. Kort sagt, begynner vi vårt liv i kirken og der slutter vi verdens liv og også der begynner vi å leve den evige liv. La oss ønske det til hverandre. Amen

P. Anthony Erragudi SVD